

meddeler rummet noget, som går videre til næste samtale på en uklar, men følelsesmæssig konsistent facon.

Fra tid til anden er det som om, at numrene synker lidt for meget ind i denne lidt søvnige stemningssøgen. Spillet med hvornår en sang går i stå er i sig selv ret interessant. Men det kræver klare brud, så stemningen ikke bliver alt for konsistent. Sådanne brud kan sagtens høres, men de kunne godt have været mere udfordrende og overraskende.

Lasse Posborg Michelsen

★★★★☆☆

KLAXONS

'Landmarks of Lunacy'

(Egen udgivelse)

Det er altid værd at bemærke, når bands giver den hele armen i en eller anden retning. På Klaxons' nye ep springer den britiske kvartet ud som det

psykedeliske rockband, der lå og lurede mellem linjerne på 'Surfing the Void' fra sidste år. Det album var en blanding af noget tilgængeligt og noget mere eksperimenterende og lød lidt som om, der var et kommercielt pladeselskab, der trak i én retning, og et nysgerrigt band der trak i en anden.

På ep'en er Klaxons fri af alle bånd. Det er fem numre, hvor bandet gør, præcis som de vil. Og det de vil, er at spille 60'er-inspireret psykedelisk rockmusik i traditionen fra Pink Floyds to første plader. Tempoet er sat ned. Helt ned. Musikken er blidt vuggende og overraskende indbydende. Her er intet, der skærer eller skurrer i ørerne. Højest en overstyret guitar, der atmosfærisk svæver rundt i baggrunden som på den tilbagelægnede ballade 'Marble Fields'.

Der er noget forsonende over de fem numre, der både indeholder fine, iørefaldende melodier og længere dvælende pas-sager, hvor en stemning får lov at udvikle sig. Arrangementerne kan sagtens beskyldes for at være en anelse tandløse, men det er samtidig meget behageligt at lytte til. Det samlede indtryk af ep'en er derfor, at Klaxons fungerer fint som psykedelisk rockband. De er ikke verdens bedste inden for genren, men de er bestemt heller ikke verdens værste.

Jonas Kleinschmidt

★★★★☆☆

KORT

'Invariable Heartache'

(City Slang/Cosmos)

Nashville, Tennessee, og countrymusikken har gået hånd i hånd, siden genren gjorde sit indtog i de amerikanske sydstater i 20'erne. Det

anerkender Lambchop-frontmanden Kurt Wagner og sangerinden Cortney Tidwell nu i allerhøjeste grad med 'Invariable Heartache', der er noget så fint som et hyldestalbum til Chart Records – et uafhængigt Nashville-label som havde sin storhedstid i 60'erne og 70'erne, og som Tidwells familie i høj grad har været involveret i. Resultatet er 12 udmærkede fortolkninger, der dog sjældent hæver sig over det middelmådige.

Der er som sådan ikke noget decideret enerverende at hive frem på albummet. Wagners særegne croon er flot og suppleres på fin vis af Tidwells charmerende ungpige-vokal. Det giver, i samspil med de behagelige kompositioner og det kærlighed-sorienterede tekstunivers, en række yderst afslappende sange, som dog sjældent vil meget mere end det. Niveauet hæves ganske vist på 'A Special Day' og 'Yours Forever', hvor Tidwells smukke vokal for alvor får lov at stå frem, ligesom 'Penetration', albummets mest ukonventionelle nummer, er et klart højdepunkt med sin kække rytme og formidable vokalarrangement.

Desværre mangler majoriteten af pladens numre den ekstra saft og kraft, der for alvor kan gøre dem interessante. Det skyldes både den ensformige instrumentering, de lettilgængelige sangstrukturer og en generel mangel på stemning, og det gør, at de slutteligt fremstår som et behageligt soundtrack til en

tømmermandsramt søndag – men ikke som en videre interessant lytteoplevelse.

Anders Büchert

★★★★☆☆

LIA ICES

'Grown Unknown'

(Jagjaguwar/VME)

Lia Ices er en sky sangfugl. Det første, man mødes af på hendes

website, er et promoklip for dette hendes andet album, hvor titelnummeret spiller, mens

sangerinden står med ryggen til kameraet og svajer i let dansende bevægelser. Hun gemmer også sit rigtige navn under pseudonym, og udover at hun er vokset op i Brooklyn, hvor hun har øvet klassisk piano, siden hun var fem år, er intet dukket frem i offentlighedens ellers altid årvågne lys. Når man lytter til 'Grown Unknown', er det også let at tænke, at hun gerne vil lade musikken tale for sig selv. Hendes vokal og klaver er i centrum, tit blot akkompagneret af fingerknips og klap som rytme, men alligevel lyder musikken mere fyldig end sparsom-melig. Tilliden til vokalens som bærende element er berettiget, da hun synger rigtig flot. Jeg kan høre, at Lia Ices er teknisk dygtig, men hun synes at undgå at åbenbare sit inderste, så de fleste af albummets ni sange sløres i hemmelighedsfuld distance.

'Daphne', der gæstes af Bon Ivers Justin Vernon, er lidt mere guitarorienteret og udgør en undtagelse, men kun en sang hiver for alvor fat i mit hjerte, nemlig den indledende 'Love Is Won' der fanger den ambivalente følelse af forelskelse. Både euforisk opstemt og samtidig ængstelig og melankolsk, med visheden om den skrøbelighed hvormed det hele igen kan være forbi. Der er Lia Ices fremragende.

Björn Lydén

★★★★★☆☆

LYKKE LI

'Wounded Rhymes'

(EMI)

'Youth Knows No Pain' hedder åbningsnummeret på Lykke Lis andet skud i albumbøssen, men enten skal sangtitlen læses ironisk, eller også er svenskeren hermed

ovre sin første ungdom. For på 'Wounded

Rhymes' er de ubekymrede popeskapader fra debuten 'Youth Novels' udskiftet med et mere sammensat – og ja, såret – udtryk.

I de tre år der er gået mellem de to album, har Lykke Li været travlt beskæftiget af endeløse internationale turneer. Og den intense livsførelse virker til at have sat sig på sangerens sjæl som en mere ru og moden følsomhed. Lillepigens er blevet ældre, og der er mere krop og levet liv i de 11 nye tilføjelser til sangkataloget. Det er mindre umiddelbart (om end de forrygende singleforløbere 'Get Some' og 'I Follow Rivers' er øjeblikkeligt uafrystelige ørehængere) med flere vilde humørsvingende udbrud – fra 'Get Some's' eksplicit seksuelle agenda til 'Sadness Is a Blessing's' smægtende ballademelankoli. Til gengæld er helheden mere gennemarbejdet og føles mere som et værk. Ikke mindst fordi Lykke Li sammen med sin faste producer Björn Yttling fortsætter taktene fra 'Youth Novels' med en udsøgt og sofistikeret arrangementside, der gang på gang imponerer med sine mange lag og catchy detaljer.

Overgangen fra ungdomsroman til de nye sårbare rim lyder til at have været en udmarvende proces. Men 'Wounded Rhymes' understreger Lykke Lis format som et af tidens største poptalenter, nu med endnu flere farver på paletten.

Rasmus Junge

★★★★☆

MINKS

'By the Hedge'

(Captured Tracks)

På trods af at begge medlemmer af newyorker-duoen Minks knap havde forladt de trygge rammer i

mors livmoder i 80'erne, så har årtiet alligevel sat sig sine spor hos makkerparret Sean Kilfoyle og Amalie Bruun, der på debutalbummet har fundet inspiration i både den primitive lyd fra The Cures tidlige plader og datidens britiske dreampop- og shoegaze-scene, hvor der var uendeligt højt til loftet. Hos Minks er de sfæriske popsange dog blevet pakket nænsomt ind i en knitrende lo-fi-soveværelsesproduktion, så 'By the Hedge' mest af alt lyder som et kassettebånd med demoer fra et glemt britisk 80'er-band.

Er det så godt eller skidt? Både og! Det er labert, når Minks

friskt og frejdigt går til fadet, som på den flænsende åbner 'Kusmi' hvor en sensibel popmelodi nænsomt ligger gemt under en massiv mur af skærebænderguitarer, eller når der lettes på hatten til Robert Smith og co. på den iørefaldende single 'Funeral Song', der næppe ville have virket malplaceret på goth-legendernes 'Seventeen Seconds'-album.

Til gengæld bliver det mere kedsommeligt, når opkomlingene lukker lidt sollys ind i soveværelset som på den lidt for kække 'Cemetery Rain', eller går i ballademode på den døsig afslutter 'Arboretum Dogs', der vugger sig selv ihjel. På trods af de små skønhedsfejl, kunne Minks dog godt gå hen og blive et af det nye års mere interessante nye bekendtskaber.

Mads Hendrich

★★★★☆

NIKOLAJ NØRLUND

'Kom med et bud EP'

(Auditorium/A:larm)

Siden Nikolaj Nørlund i 1996 gjorde det okay igen at synge på dansk, har han jævnligt aktiveret kulturarven.

Denne gang har han været i beverding-juke-

boxen og fundet seks klassiske danske pophits, som han fremfører ene mand med guitar. Han spiller sjusket og synger kun delvist rent, men begge dele er med garanti bevidst og tilføjer autenticitet.

Målet er givetvis at befri sangene for deres skræl af kolonihavekitsch og lade dem træde frem så nedbarberede og simple som muligt, så vi opdager, hvilke storartede

Nikolaj Nørlund

popsnedkere landet gemmer på. Det virker eminent på John Mogensens 'Ensomhedens gade nummer 9', som også Claus Hempler har optrådt med. Og det virker på Birgit Lystagers 'Smilende Susie', der forvandles til svingende blues.

Nørunds blåtonede melankoli løber som en rød tråd gennem pladen, og produktionen er med rigelige mængder rumklang strålende og bidrager til nøgenheden. Men numrene kommer simpelthen til at lyde for ens, og det klæder ikke Grethe og Jørgen Ingmanns 'Slentre gennem regn' at få fileten sin slæbende jazzfeel af sig. Og Lecia og Luciennes 'Rør ved mig' er stadig ikke spændende.

Halvdelen af numrenes melodier er ikke danske, ligesom flere tekster blot er fordanskninger af originaler. Så hvis det er meningen, at der skal åbenbares danske sangskatte, er konceptet hullet. Heldigvis undlader Nørlund at tage det for alvorligt. Ep'en lyder som en stiløvelse, og det er interessant som en sådan. Men heller ikke mere.

Sune Engel Rasmussen

★★★★☆

GRUFF RHYS

'Hotel Shampoo'

(Turnstile/VME)

Gruff Rhys har godt kogt i gryden for tiden. Efter en ekspedition i Sydamerika, som sidste år fremavlede et bizart album i selskab med tv-reparatøren(!)

Tony da Gatorra og

dokumentaren 'Separado' om Super Furry Animals-forsangerens forsøg på at opspore en glemt gren af sin slægt i Patagonien, er han nu klar med et soloalbum.

Rhys' hyggelige og rare sangstemme gelejder her lytteren igennem en stribe bløde, cinematiske, mildt psykedeliske og gennemgribende behagelige popsange. Titlen refererer til den syndflod af bittesmå gratis shampooflasker og andet luksus-loot, waliseren har hamstret, mens SFA turnerede verden tynd. Som sådan repræsenterer det også fint det spraglede patchwork, Rhys her er nået frem til. Her lyder enkelte skæringer, specifikt 'Rubble Rubble' og 'Patterns of Power', som fuldbyrdede og småsyrede SFA-outtakes, mens andre med rullende jazzrytmik og rige orkestreringer med strygere og kontrabas mere minder om Rhys' tidligere så hjemmesko- og pyjamasklædte